

Illustreret Tidende.

Nr. 449.

Udkommer hver Søndag.

→ Kjøbenhavn den 3. Mai 1868. ←

2 Rdlr. Kvartalet.

9te Bind.

Indhold.

Marskalk Narvaez, Hertug af Valencia. — Nord om Reise. — En Aften i Tshifed. af N. Rosenkilde. — Her Præstegjæld ved Drammen. — Den offentlige Politiret, af A. S. — Ugens Politit. — Tillæg: Det kongelige Theater. — Literatur. — Beskjendtgjærelser.

Marskalk Narvaez, Hertug af Valencia.

Hvis det er sandt, hvad Jules Favre nylig sagde, da han optoges som Medlem af det franske Akademi, nemlig at Nationerne i de nyere Statsfund ikke kunne være mægtige uden paa den Betingelse, at de ere frie saavel som troende, og at de alene kunne være troende paa den Betingelse, at deres Tro oplyses af den fra ethvert tyngende Baand befrieede Fornuist, kan det uheldige, efter saamange blodige Revolutioner haardt medtagne, Spanien efter Marskalk Narvaez' Død maaskee omsider gjøre sig Naab om ogsaa engang at indtræde i de mægtige Nationers Række. Hertugen af Valencia, Statscoupenes og det raade Sabelherredømmes Mand, var Repræsentant for det reactionaire System, som oprettholdes og understøttes af Joscamarillaen, Geistligheden og Søster Patrocino. Rigstignok har hans Efterfølger, Gonzales Bravo, erklæret for Folkerepræsentationen, at Regeringen vil fortsætte den af Narvaez fulgte Politik, at den afdøde Confeilspræsidents Mand skal vedblive at være dens Raadgiver, og at den vil knuse den væbnede Revolution med Vaadenmagt, medens den vil optræde mod den ubevæbnede med Lovens Magt. Men skjøndt Gonzales Bravos Fortid er Borgen for, at han besidder Villie til at undertrykke enhver Frihedsbestræbelse, er det derimod meget tvivlsomt, om han ogsaa besidder Evnen dertil. Dronning Isabella har virkelig aldrig soevet i større Fare i sin Regeringstid, end for Diebliffet. De to Marskalker, O'Donnell og Narvaez, som pleiede at kæmpe om Magten, ere nu døde, og der findes ingen anerkjendt dygtig General, som har knyttet sig til hendes Sag. Hvis der udbryder en Revolution, siger "The Saturday Review", vil dens Formaal derfor være fuldstændigt at forjage hende og hendes Slægt, fordi Ministeriet Narvaez har valet den Overbeviisning, at Forholdene i Spanien ikke kunne forbedres, uden at der indføres en ganske ny Tingenes Orden, og der findes ingen Statsmand, hvis Anseelse og Dygtighed er stor nok til at opretholde den gamle Tilstand. Det er en let Sag for hende at falde den første den Bedste til Roret og forlene ham med en Premierministers Værdighed; men man kan ikke stole paa, at Armeen vil adlyde en flet og ret

Hoffnug, og hendes Modstandere ville optræde med større Kraft ved Tanken om, at de ikke mere have prøvede Felt herrer som O'Donnell og Narvaez at bekæmpe. Og dog har Hertugen af Valencia engang hørt til den constitutionelle Sags ivrigste Tilhængere i Spanien. Han var det imidlertid ikke af Overbeviisning, men kun for at vinde Magten, og naar det alt nævnte Ugeblad gaaer saa vidt, at det paastaar, at den sande Typus af en Spanier er den Mand, der trænger sig ind i Cabinetet, og derpaa styder Enhver, som anstiller Forsøg paa at jage ham ud, vil Ingen kunne negte, at Narvaez var en sand Spanier, der i Besiddelse af Hoffets Gunst og som ubønhørlig Djende af enhver Frihedsbestræbelse døde roligt i sin Seng som spansk Marskalk og Førsteminister i sit otteogtrefindstyvende Aar. Hvorledes han naaede dette Maal, vil sees af de nedenstaaende Meddelelser, hvortil vi

have benyttet de bedste biographiske Værker og Skildringer af samtidige historiske Begivenheder.

Don Ramon Maria Narvaez, Marskalk og Hertug af Valencia, er født den 4de August 1800 i Loja i Andalusien. Allerede i sit femtende Aar betraadte han den militaire Løbebane og tjente som Officeer i det andet Gardesinfanteriregiment, da Revolutionen udbrod i Aaret 1820. I 1822 reiste en Deel af Gardesinfanteriet sig mod Forfatningen og vilde gjenindsføre den absolutistiske Regering; Narvaez forsvarede den liberale Sag og bidrog ved sit Mod og sin Koldblodighed meget til at undertrykke Opstanden. Kort Tid derefter deltog han under Minas Befaling i Felttoget i Catalonien mod de Guerillastarer, som ogsaa vilde gjenindsføre den gamle Tingenes Tilstand. Han spillede en fremragende Rolle ved Castellollits Beleiring, hvor han blev saaret. Da det constitutionelle Parties Modstand blev brudt ved de Franskes Indmarche i Spanien, traadte han ud af Armeen og trak sig tilbage til sin Hødeby, hvor han levede indtil Ferdinand VII's Død uden at modtage nogen Ansættelse.

Isabella II's Thronbestigelse i Aaret 1833 tillod Narvaez atter at træde ind i Krigstjenesten. Han fik Ansættelse som Capitain i Nordarmeen, der var mest udsat under Kampen med Carlisterne i de hastige Provindsjer. Narvaez udmærkede sig i Slaget ved Mendigorria, blev haardt saaret under Angrebet paa Stillingen ved Arlaban; i Aaret 1836 ansattes han som Brigadegeneral under Esparteros Commando. "Narvaez udmærkede sig ikke blot ved en ildfuld Tapperhed," siger Charles de Mazade i "Revue des deux Mondes", "men tillige ved en streng Krigstugt og ved en Aloor i Commandoen, som forhindrede al Ulydighed. Det politiske Anarchi gjorde sig paa den Tid gjeldende i Hæren paa en høist sørgelig Maade. Med en Energi, i hvilken politisk Tænksonhed gik haand i haand med det krigeriske Instinct, forstod Narvaez at opretholde Disciplinen, og ligesom denne Omstændighed fulde blive en væsentlig Grund til hans fremtidige Lykke, saaledes henledte den i dette Diebliff Opmærksomheden paa ham og hjalp ham til at stille sig i første Række." Man valgte ham til, det koste hvad det vilde, at stande den driftige Guerillahøvding Gomez, som i Epidisen for nogle tusinde Mand havde seet sig istand til næsten at drage gennem hele Spanien, skjøndt han forfulgtes af de mest erfarne Generaler. Narvaez, som stod i Medina-Celi, rykkede frem i Marchen til det Indre af Andalusien; han stødte sammen med Gomez paa Gosiaden ved Majaceite og tilføiede ham den 25de November 1836 et afgjørende og blodigt Nederlag. Denne saa hurtigt udførte Bedrift gjorde ham meget popu-

Marskalk Narvaez.